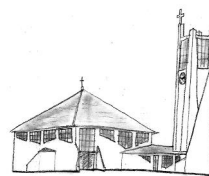

FARNÍ ZPRAVODAJ

Nového Hrozenkova a Karolinky

2015/2

červen 2015

Přijmout Pánovo pozvání

Naši drazí farníci i přátelé naší farnosti,

v posledních číslech Farního zpravodaje jsme se postupně zabývali jednotlivými svátostmi a obdobími našeho života. Červen je období kněžských svěcení, a tak většina kněží v tomto měsíci slaví výročí svého kněžského svěcení. Chtěl bych se proto nyní zamyslet nad momentem povolání k této svátosti. Ne z toho pohledu, jak se někdy na kněze díváme, ani ne proto, že víme, že je povolání ke kněžství málo a jsou vzácná, ale nad samotným povoláním kněze.

Když se díváme na kněze, většinou jej hodnotíme podle toho, co dělá a jak to dělá. To ale není měřítko kněžské služby. Kněz je člověk, který někde ve svém životě vnímal a pocítil, že Ježíš jej volá do velmi blízkého a osobního vztahu s ním. Kdysi před lety jsem dostal o knězi citát, kterým Ježíš vyjadřuje svůj vztah ke knězi. Byla to jednoduchá slova: „Ty jsi celý můj a já celý Tvůj.“ Jsou to slova, která vyjadřují to nejdůležitější v kněžství. Ježíš nás kněze pozval být mu blízko, blízko tak, jak dovedou být blízko manželé jeden druhému ve své lásce. Nikdo z nás kněží nevíme, proč si nás Pán vybral. Proč mě a ne někoho, kdo by možná byl ve svém povolání horlivější či zbožnější, proč ne někoho, kdo je nadanější, nebo má větší moudrost. Sv. Jan Pavel II. o kněžství říká, že je to dar a tajemství. Dar, který každý z nás dostal bez vlastních zásluh a tajemství, neboť nevíme, proč si Pán vybral mě. To znamená, že kněz je a musí být nejdříve ten, kdo má odvahu nechat se milovat tím druhým. Myslím, že Ježíš není tak moc zvědavý na to, co dovedeme udělat pro něj my sami. V kněžství jde o to, dovolit Pánovi, aby mě mohl mít rád. Myslím, že kdyby

každý z nás kněží neprožil tuto lásku, stali bychom se sice kněžími, ale nikdy bychom nevstoupili do tohoto zvláštního vztahu s Pánem. Až potom přichází ten druhý moment, kterým je moment kněžské služby ve vztahu vůči lidem. Je to jakoby dvojí láska. Nejdříve je to láska ke Kristu a pak k těm, ke kterým nás Pán posílá. Kněz má v sobě poslání ke službě. Je to tzv. služebné kněžství, kdy těm, ke kterým jsme posláni, máme sloužit a vysluhovat svátosti, pomáhat jim nalézat ve svém životě Boha a přivádět lidi k Pánu. Kdyby v kněžství chyběla ta první láska, tak by kněz procházel často mnohými frustracemi po lidské kritice, nebo by mohl propadnout pyšce z toho, jak se mu vše daří. Ale když se v životě my kněží učíme chápat, že žijeme svůj život před Pánem a s Ním, tak nás mohou i ty nedobré zkušenosti měnit, ale nemohou nás zničit. Naopak, ve chvílích, kdy se nám příliš daří, ale žijeme stále ve vědomí, že stojíme před Boží tváří, si uvědomujeme, že i lidská chvála a uznání, které si ce vždy potěší, nás stále mají vést k vědomí vděčnosti a daru. Je to takové kolečko, které je postaveno neustále na tom, uvědomit si kým jsem a komu patřím.

Někdy vidím mezi mladými lidmi i jakousi jiskru, kdy se mi zdá, že Pán působí v srdci člověka a on by snad mohl říci Ježíši své lidské ano. Ale vnímám, že je zde přítomen strach. Strach z toho, že se nedovedou postavit před lidi, strach ze samoty, strach z toho, že se ode mě očekává, že mám být příliš svatý... Když Bůh někoho volá, tak se neptá, zda umíš dobře anglicky, nebo jinak, zda nemáš strach vystupovat před lidmi, zda jsi dobrý řečník, zpěvák, nebo podobné věci. On člověku klade jedinou otázku: „Máš mě rád?“ Když mě máš rád a i Ty věříš mé

lásce, tak pojď. Někdy vidím, že mladý člověk od svého úmyslu upouští, možná ze strachu z lidských řečí nebo proto, že si lidi začnou kdovíco říkat o jeho rodině. Myslíte si, že naše rodiny byly jiné než ty vaše? Nebo že naši rodiče nemuseli chodit do práce, učit nás plnit si své povinnosti, dbát o to, abychom si i my udělali úkoly, že nás nemuseli napomínat, když jsme přišli pozdě z diskotéky, nebo upozornit, když jsme zkoušeli první cigaretu...? Rodiny kněží jsou a byly úplně normální rodiny, často úplné, někdy neúplné, někdy zbožnější, někdy úplně nevěřící. Nebyly jiné. Kněží se nerodí v líhni na kněze, kde se dítě už narodí s křížkem na hlavě, nebo mu rodiče dávají černé plenky, aby si chudák kluk zvykl na barvu. Jsou to rodiny, kde nás vedli ke zralosti tak, jak to uměli a možná k odvaze vstupovat do lidských vztahů. K ochotě pomoci nebo posloužit druhému. Možná k tomuto strachu přispívá i to, jak mladí a děti slyší doma mluvit o kněžství. Když se na kněze a faryže doma jenom nadává a dítě slyší jen to, že jsou to lidé, kteří nejsou k ničemu, myslíte si, že v dospělosti bude mít odvahu vybrat si toto povolání? Neříkám, že my kněží chyby nemáme, a tak není co kritizovat, ale myslím, že i toto bere mladým odvalu říci Ježíši své ano. Děkuji všem rodinám, které své děti vedou nejenom k lidské zralosti, ale i ke vztahu k Bohu a učí je umět darovat sebe sama a vedou je ke službě. A modlete se prosím za nás kněze, abychom ve svém povolání nezapomínali ani na naši prvotní lásku, ale zvláště prosím o modlitbu za mladé muže, aby dovedli odpovědět na Pánovo pozvání svým jednoduchým a upřímným lidským ano.

P. Marek Poláček, SVD
správce farnosti Nový Hrozenkov

Něco málo z historie a aktuálně o naší hrozenkovské dechovce

Z historie

Výpisky z diplomové práce Jitky Haferníkové-Maliňákové

Velká dechová hudba vznikla v Novém Hrozenkově - Karolině hutí už v roce 1888. Založili ji za podpory pana továrníka Salamona Reicha zaměstnanci jeho firmy. Říkalo se jí Bajzici a byla známá svými vynikajícími vystoupeními v širokém okolí.

První dechová hudba založená v Novém Hrozenkově roku 1912 nesla název Hudební kroužek a vznikla v rámci aktivit Omladiny, kterou vedl kaplan P. František Pelíšek. Hudební kroužek vedl učitel a kapelník František Pšenička, který na začátku jako jediný uměl noty. Díky němu se všichni členové brzy naučili notám i hře na nástroj. Motivací jim byly blízké vánoční svátky.

Na zakoupení první tuby se ještě toho roku uspořádala sbírka v kostele. Jan Vrážel, dlouholetý muzikant v dechové hudbě, o této události píše: „Pan nadučitel Pšenička a radní Chromovský, kteří byli také muzikanti, přesvědčili pana faráře, že o poutích a na všechny svátky budou muzikanti hrát v kostele zadarmo. Příští neděli se skutečně sbírka konala a vybralo se tolik peněz, že se mohla basa hned koupit. Začalo se jí říkat kostelní basa.“ První zkoušky bývaly ve škole za kostelem a to vždy v neděli po ranní mši. Někdy čas se prý cvičovalo také ve mlýně. Za vodu, u Orságů-Holčičů.

V létě roku 1914 byla vyhlášena mobilizace a muzikanti odešli do války. Někteří členové se dostali do vojenských muzik. Po I. světové válce se Hudební kroužek obnovil a kapelníkem se stal učitel Josef Dušátko.

Ve dvacátých letech byl o hraní v kapele takový zájem, že vznikla Orelská dechová kapela v čele s Františkem Jochcem-Rakošem. Někteří muzikanti hráli v obou dechovkách.

Roku 1930 se stal kapelníkem klarinetista a zároveň varhaník ve zdejší kostele, Cyril Vašek. Ve funkci ho v roce 1939 střídá Karel Borde, vojenský kapelník, který sem přichází

po vyhlášení Slovenského štátu.

Později vznikl v Novém Hrozenkově dechový orchestr pod názvem Dechová hudba Sdruženého kulturního zařízení, jejímž kapelníkem byl v letech 1950-1955 karolinský sklář, Emil Dümmler. Dechová hudba působila jako jeden celek i po rozdělení obce v roce 1949. Měla velmi dobrou úroveň.

Snad nejvýznamějším kapelníkem byl Vladimír Orság-Maťa (*1928-†2007). V dechové kapele hrál na křídlovku od svých 16-ti let. Na vojně působil u vojenské dechové hudby v Kroměříži. Obdržel dokonce nabídku zůstat u armádní dechové hudby. Do čela novohrozenkovské dechovky se dostal v roce 1955 a vedl ji celkem 52 let, až do své smrti, roku 2007. Vychoval několik generací hudebníků a byl velkým vzorem zvláště svým potomkům.

Na jeho místo v roce 2007 nastoupil jeho synovec, současný kapelník, Miroslav Vaclavík, který hraje baryton a je učitel dechových nástrojů v místní ZUŠ Karolinka.

V minulosti byla dechová hudba neodmyslitelnou součástí všech kulturních akcí. Za lidovým domem stál zastřešený altán, posezení a taneční parket, kde se dlouhý čas pořádaly taneční zábavy. Dále to byly plesy v Lidovém domě, také poutní slavnosti doma i v okolních vesnicích.

Od 50. let patřila dechová hudba pod patronát místního dřevařského závodu Bezkyd, v 90. letech se zřizovatelem stalo Jednotné kulturní zařízení obce v čele s Milošem Novákem. Nyní dechovka patří pod samotný úřad městyse. Oficiální název novohrozenkovské dechovky je Dechová hudba Javorník, který se téměř neužívá.

Rok 2012 byl pro dechovou hudbu rokem jubilejním, neboť oslavila výročí, 100 let od svého založení. Na sobotu 1. září se na počest všech hudebníků, kteří kdy v dechové hudbě hráli, konal slavnostní program. Na této akci vystoupily i ostatní sou-

bory působící v naší obci, a byla to oslava hudby a folkloru, který vždy k Novému Hrozenkovu patřil.

O aktuálním dění

*v dechovce jsem si povykládala s nejen vzrůstem, ale i srdcem velkým mužem **Františkem Frýdkem** z Horňanska, který je neustále pln humoru a s nadsázkou sám sebe nazývá tiskovým mluvčím dechovky pro věci veřejné a církevní.*

Nejprve jsem ho poprosila, aby nám něco o svém působení v dechovce prozradil.

Já v dechovce začal hrát někdy před oslavami 350ti letého výročí ob-

ce, které se slavilo v roce 1999. Dnešního kapelníka otec už pro věk nemohl hrát a kapelník Orság dbal na to, aby měl plný stav. Po takové malé tahanici, když jsem do dechovky vůbec nechtěl, ale všichni říkali: „Musíš!“, jsem začal hrát na činely spolu s Tvým tchánem (Vojtěch Petřek-velký buben) a Jožkou Maťu (Jozef Orság-malý buben), a tak jsme byli plná obsada. Potom, když zemřel Vojta, nebyl bubeník, tak jsem se posunul výše, protože činely a buben

jsou si podobné, co se not týče. A v té situaci jsem zůstal dodneška. Když jsem byl po transplantaci a rok jsem nemohl hrát, tak mi nabízeli, že bych mohl přejít na malý buben, abych nemusel ten velký tahat, ale to jsem odmítl, protože se mi už moc nechťelo učit se nové věci.

Máš nějaké hudební vzdělání?

Ne, já jsem úplně absolutně bez hudebního vzdělání a mám pouze ten talent :-).

Kdo Tě učil, když jsi začínal hrát?

Učili mě Ti, kteří hráli na bicí - Vojta, Jožka Mařů a kapelník. To si pamatuji jako dnes. Bylo po mši, vzali mě do zkušebny a řekli: „Pojď a zkus to.“ Vysvětlili mi noty, jak to vše funguje... Ty nejzákladnější věci, abych se chytil. Takty - dvoučtvrťové, tříčtvrťové, polka, valčík a tak. Na zkouškách jsem to zkoušel a postupně se přidávalo. Ještě dneska mě něco překvapí, člověk se musí pořád učit.

Činely po Tobě převzala žena. Je to běžné, že v dechovkách hrají ženy?

Po mém přechodu na buben nastala trochu pauza. Možná rok i víc nebyly činely obsazené. Až potom, co převzal po Vladimíru Orságovi funkci kapelníka jeho synovec Miroslav Václavík, který jediný z dechovky má konzervatoř, přivedl svoji manželku Broňu. Ta projevila zájem o hru na činely, a tak začali na zkoušky jezdit spolu.

V roce 2013 jsme se zúčastnili festivalu v Trstenej a dostali jsme se k lepším dechovým hudbám. V neděli byla na náměstí přehlídka, kde každá dechovka zahrála svůj pochod a zjistili jsme, že jedna z dechových hudeb také měla u činel obsazenou ženu, která ještě i zpívala. Byla to taková menší dechovka a první, kdo si toho všimnul, byla právě paní kapelníková.

Nebývá to tedy běžná věc?

Není to časté, ale co se týká obsazení klarinetů, saxofonů...

Na festivalu byla, myslím, že to byla chorvatská dechovka, a tam hrála asi třetina žen.

Kolik máte v současné době kmenových hráčů?

Mám na chodbě fotku z oslav 100. výročí, a na ní nás je devatenáct. Jeden již kvůli věku skončil - pan František Provázek, má už pomalu k 80 a nemocné srdíčko. Teď došli dva mladí a když se sejdeme všichni, tak je nás dvacet. Ale pan Chromčák už má také 80 a Lojza Hořelica 75. A to je paradox, ten má 4 stenty (ucpané

cévy na srdíčku - infarkt) a přesto hraje na pozici basa. My máme basy tři, ale Michal se Slávkem často nemůžou. Jeden pracuje na Vsetíně a druhý studuje v Brně. Tak Lojza hraje v dechovkách v Karlovicích, v Karolince, na Hrozenkově i na Halenkově. Půjčují si ho, protože basistů není. Ale i ostatní hudebníci vypomáhají v ostatních kapelách, stejně jako nám občas někdo vypomůže z kapel z vedlejších vesnic.

Jak je to s mladými v dechovce?

S mladými je to tak, že náš kapelník učí v ZUŠ, a tak má pod kontrolou ty které vyučil, jak kdo hraje a obvykle už v 8. třídě doporučí tomu chlapci, aby si přišel zahrát s dechovkou. Je to zase něco úplně jiného, než když hraje sám. Ostatní ho přijmou vstřícně a berou to kladně, i když začátky u každého z nich jsou těžké. Začnou s námi hrát a pak odejdou na střední školu, přestanou hrát v ZUŠ a otázka je, zda budou dále chodit na naše zkoušky. Za moji éry se vystřídalo tolik mladých, že kdyby u toho zůstali, tak máme ještě další dvě dechovky.

Je to škoda, obrovská škoda! Možná se tomu někdo z nich vrátí, ale když 5-10 let nehraješ...

Jak často a kde se scházíte ke zkouškám?

Úřad Městyse nám vyšel vstříc a dostali jsme prostory po bývalé prodejně Husqvarna, s tím, že je to provizorní. Předtím jsme měli zkušebnu vedle IC, ale tam se udělala rekonstrukce a je tam teď výstavní síň. Chvíli jsme zkoušeli i v hasičáku. Tam, co jsme teď, by jednou měla po rekonstrukci být knihovna a my se za se postěhujeme do prostor, kde je knihovna teď.

My tam jsme spokojeni, protože dříve ve zkušebně jsme si museli napřed vždy zatopit, a i tak tam byla hrozná zima a mráz.

Stávající zkušebna je ve středu obce a nástroje nemusíme daleko nosit. Pán Bůh zaplať za ty prostory, je to podpora ze strany Městyse.

Pravidelně se scházíme každý pátek od 17 do 19, ale když je pohřeb, tak se zkouška ruší, protože to bychom vlastně hráli od 14 do 19 hodin.

V historii dechovky je zmiňováno, že se dědí hra v dechovce v rodinách z generace na generaci...

Máme Václavík family, Orság family a Stupka family.

Když ještě hrál bývalý kapelník Orság, tak z jeho strany hrál on, jeho syn Josef a 6 jeho vnuků, ale někteří z nich se už odstěhovali. Teď už tam hraje akorát Jožka a jeho syn Pepa a synovcové Michal a Roman.

Hrál taky starý pan Stupka - mistr kovářský a jeho dva synové Staňa a Karel. On už asi před dvaceti lety zemřel, a tak teď hrají jeho synové Staňa a Karel s vnukem Pavlem.

No a kapelník s manželkou a jejich syn hraje na klarinet.

Byla někdy vydána historie dechovky, vedete si kroniku?

To právě ne. Historie je v pamětech. Ke 100 rokům byla vydána brožurka, byla výstava fotografií. Po výstavě jsme si všechny fotky naskenovali, a teď disponujeme tím vším, co jsme sehnali od rodinných příslušníků. Ty fotky máme pro další generace.

Kolik lidí už prošlo dechovkou?

V materiálech k výročí bylo uvedeno 150, ale to je jen zhruba. Jestli někdo v dechovce hrál jen půl roku, tak za dvacet let si na to už nikdo ani nevzpomene.

Stalo se věcí veřejnou, že snad natáčíte nějaké CD. Jak to je ve skutečnosti?

Byli jsme osloveni ČT, která připravuje pořad o vesnicích, kde se provozuje nějaká kultura - dechovka, cimbálovka... Shlédlí naše video ke 100 letům dechovky, kde vlastně vystupovala celá dědina. Což byl tehdy náš záměr. Nechtěli jsem oslavu mít jen pro sebe a jim se to strašně zalíbilo. S tím, že v pořadu bude dechovka, cimbálovka, nějaké tance a zpěvy. My jako dechovka jsem měli ten problém, že nás nedokážou zvukově natočit při exteriérních záběrech. Tak jsme museli nahrát alespoň poloprofesionálně záznam.

Projevili zájem o tři neznámé písničky. Jedna z nich je polka „Okolo Portáše“, která byla složena skladatelem Stuchlíkem z Prahy pro hrozenkovskou dechovku. On měl vazbu na kapelníka Orsága a slíbil mu, že nám složí písničku. To je úplná rarita, to i z té televize čuměli, co to je. Pak ještě dva valčíky „Valašská krajina“ a „Mé Valašsko“.

Pořad se bude jmenovat „Za humny“ a bude se vysílat někdy v září. Natáčení exteriérů bude myslím až koncem měsíce června.

Jedna věc je zkoušení a druhou věcí je veřejné účinkování.

Kde Vás můžeme slyšet hrát?

Ono se to nezdá, ale když to člověk sečte, tak hrajeme pro Městys při různých slavnostech či otevřeních, pro hasiče a nejvíce asi pro farnost. Teď zrovna je hodně hraní. Tento týden na mši ve Skaličích, na 4 pohřbech, v neděli slavíme Boží Tělo a za dva týdny je hrozenkovská pouť. Potom hrajeme na sv. Cyrila a Metoděje na Kóhútce...Každý rok se snažíme podívat i někde jinam. Byli jsme na festivalu v Trstenej, zúčastňujeme se přehlídek hudeb...

Dá to práce, než se vše připraví. V dechovce je spousta lidí, kteří musí být v danou chvíli na místě. Nejde říct, já teď nemůžu, nemám čas, přijdu zítra...

A dlouholetou akcí, už od roku 1969, o které moc lidí neví, je, že jezdíme každou první neděli v říjnu na dušičkovou pobožnost na svatý Hostýn. Je to tradice dechovky, která sahá do historie. A zároveň je to poděkování za dar zdraví a za to, že jsme se opět všichni sešli. Dechová hudba s rodinnými příslušníky a příznivci tam jede autobusem.

Hrajeme na hlavní mši, po mši na požehnání obětí 1. sv. války a ještě také přidáváme něco k poslechu pro lidi. Vloni jsme tam poprvé byli v kroji, počasi vyšlo a bylo to moc pěkné.

Kdy a z čeho vznikl Váš stejnokroj?

Pokud nemá dechovka stejnokroj, tak to nevypadá moc vábivě. Chtěli jsme to nějak vyřešit i kvůli oslavám. Městys nám je pomohl zafinancovat a my jsme se snažili sehnat někoho, kdo nám je ušije. Přijela Zdeňka Hlaváčová, krejčí ze Vsetína, každého si poměřila a ušila vestičky, paní Plátková pak vyšívala ozdoby. Košili a tmavé kalhoty už měl každý svoje.

Když jsme byli v Trstenej, tak i profesionální kapely, jako třeba Kumpánovi muzikanti, se zajímali, kdo nám to dělal. Ty své vestičky měli horší, a jen po nás pokukovali, co to na sobě máme. My jsme nechtěli, aby vypadaly jako valašský kroj.

Z folklorního hlediska je barva a vůbec vše jiné.

Co máte ve svém repertoáru?

Co se týče písní, co se hrají v kostele, je repertoár značně omezen. Nikdo víc církevních písní pro dechovku nesložil. Možná teď plánu, ale těch písní je 20–25, víc jich asi není. Jsou to písně jako: Ejhle oltář, Ježíši Králi, tzv. mariánské a také vánoční koledy... Pochodů, polek a valčíků, které máme v repertoáru, je nespočet. Hrajeme je hlavně při oslavách a výročích.

Co se týká písní smutečních, tak my máme v dechovce tolik not, že kdybychom je hráli postupně, tak hrajeme hodně dlouho. Máme třeba i staré noty a ty já miluju. Když člověk vidí, že stránky drží taktak pohromadě a noty jsou už hodně ohrané...Ale teď jsme si koupili nové Smuteční

musí být 14–16 lidí. A to je dnes problém, kdo si pozve 14 lidí, aby mu hrálo? A navíc, když se zúčastňujeme přehlídek, tak dnes se používá ozvučení. Když dojde dechovka, která má ozvučen každý nástroj a zvukař to tam někde vše ovládá, tak je to úplně jiné, než když hrajeme naživo a bez mikrofonů. To jsme si zkusili v Trstenej, byla tam velká plocha, a tak nám ozvučili nástroje, a to pak bylo úplně o něčem jiném.

Náš kapelník zastává názor, že kdybychom měli jít na nějakou přehlídku nebo soutěž, tak by měly být podmínky rovné. Buď nikdo nebude mít ozvučené nástroje, a pokud je má, tak podmínky pro ostatní jsou nesrovnatelné.

Máte nějaké plány do budoucnosti, co se dechovky týče?

No, nevím, asi je důležité dechovku

ze slavnosti Božího Těla 7. června 2015

pochody a písně, je jich asi sto. Když nám nové noty došly, tak jsme si řekli, že si všechny přehrajeme a zjistili jsme, že je tam třeba stejná píseň, která je v notách vydaných před 30 lety v jiné úpravě. Teď si u písní děláme křížky - toto je dobré, toto nic moc...Taky se setkáváme s tím, že lidé na pohřbu chtějí, aby se třeba sedlákovi zahrálo „Ach synku, synku“, když to byl nějaký nimrod, tak nějakou tu z lesního prostředí. Často se hraje, „Zahučaly hory, kam jste se poděly mé mladé časy“, na kterou ani nejsou noty. Hraje se asi 40–50 smutečních písní a pochodů, co se točí pořád dokola.

Hráli jste někdy v uplynulých letech na plesech?

Dřív se hrálo hodně, ale za tu dobu co hrají, tak jsme snad hráli jen 2x. My máme tu nevýhodu, že máme celkem velkou obsadu nástrojů. Noty, co máme, aby to bylo hratelné, tak

zachovat a přežít, že. Když to člověk vidí v okolních vesnicích, tak je to bída a utrpení. Karlovice mají asi pět kmenových hráčů, Karolinka na tom není líp, stejně jako Halenkov. Na tom horním konci jsme na tom nejlíp. Ale věkový průměr se furt zvyšuje. Vždycky, když někdo onemocní, tak hned se každý ptá: „Co mu je? Jak dlouho nebude moct hrát?“ Ono je to těžké. V dnešní době, když na internetu, na CD...si můžeš pustit dechovku, jakou chceš. Sedneš si za počítač, tam to jen naťukáš...Ono je to pěkné, ale těmto amatérským dechovkám to škodí. Ať by se zorganizovala jaká chce akce, tak vždy dojde jen omezený počet skalních příznivců dechovky. Já osobně jsem ale optimista a věřím, že dechová hudba v Novém Hrozenkově bude zachována po další generace.

Za výbornou spolupráci oběma děkuje Ingrid Petřeková

Oslava Dne Matek

Je to už 25 let, tedy od roku 1990, kdy byla znovu obnovena činnost Orla v Novém Hrozenkově, a také ve stejném roce bylo poprvé skutečně veřejné kulturní vystoupení pro maminky k jejich svátku. Tehdy ještě v sále Hasičského domu v Novém Hrozenkově. V dalších letech byla vystoupení i v památníku A. Strnadla a v posledním období jsou připravována vystoupení v sále Lidového domu. Dlouholetá spolupráce Orla s mateřskou školou, folklorním souborem Vranečka, s cimbálovkou a se Scholou vede k tomu, že se diváci mohou těšit vždy na něco nového. Děti rády vystupují a mají velkou radost z toho, když mohou předvést, co se nového naučily.

I v letošním roce děti maminkám k jejich svátku zpívaly, tančily a recitovaly. Jistě se u některých projevila tréma, vždyť většina vystupovala na pódiu poprvé, ale když je to pro milovanou osobu, dá se omluvit i nějaká ta chybička. Vystoupení na pódiu

si letos vyzkoušely i tři maminky, které soutěžily v lovení ryb. Za zdárný úlovek obdržely sladkou odměnu. Stejně tak odměnila jednota Orla na závěr všechny účinkující občerstvením a sladkou odměnou.

Velké poděkování patří všem, kteří se podíleli na letošním vystoupení pro maminky a babičky, paním učitelkám, vedoucím jednotlivých souborů, ale také vedení Lidového domu, panu Jiřímu Bučkovi za ozvučení sálu a všem, kteří celý program sestavovali. Velký dík také patří otci Markovi, který ochotně vyšel vstříc se změnou začátku Májové pobožnosti tak, aby všichni stihli začátek kulturního představení.

Rádi bychom také poděkovali všem maminkám, babičkám, tatínkům a dědečkům, kteří jste na letošní vystoupení přišli, a společně tak oslavili tento krásný svátek – Den Matek.

Pán Bůh zaplať všem.

Za jednotu Orla Nový Hrozenkov sepsal Pavel Ohryzek

Eucharistický kongres pro děti

V pátek 15. května jsme se vydali s dětmi z 3. - 5. tříd naší farnosti do Olomouce. V krásném prostředí Kourní pevnůstky se sešlo asi 4500 dětí, které chodí do náboženství, katechetů a kněží. Společný program začínal v 10 hodin pohádkou otce Tomáše Špidlíka, doplněnou ukazovacími písničkami, pozdravili jsme se s otcí biskupy a kněžími, kteří procházeli mezi dětmi.

V 11 hodin začala mše svatá, kterou sloužil otec arcibiskup Jan Graubner. Všechny uchvátil dlouhý liturgický průvod s mnoha ministranty a 120 kněžími. V promluvě otec biskup Josef Hrdlička připomněl čtyři nejpoužívanější slova každého jazyka: děkuji, prosím, promiň, mám Tě rád. Vysvětlil tak čtyři druhy modlitby: děkovná, prosebná, kající, modlitba chvály. I po návratu domů si děti pamatovaly slova o tom, že s Ježíšem hrajeme vždy přesilovku, On dává dokonalé přihrávky a je jenom na nás,

zda je proměněme. Otec biskup využil probíhající hokejové mistrovství.

Odpolední program byl velmi pestrý: sportovní, výtvarné aktivity, týmové hry, divadelní představení, prezentace časopisů Nezbeda, Duha, In!, Tarsicius. Naše početná skupinka (57 dětí) se přesunula přes Bezručovy sady do Arcidiecézního muzea. Dětem se velmi líbil biskupský kočár, klenotnice, v níž jsou vystaveny kalichy, monstrance a relikviáře. Zaujala také křížová chodba a studna. Z příjemného chládku muzea jsme vstoupili do monumentálního prostoru katedrály sv. Václava.

Z katedrály jsme šli historickým centrem města na Dolní náměstí. Tam se děti rozprchly na zmrzlinu a nakoupily rodičům pro radost různé drobnosti, např. pastičky na myši.

Domů jsme se vrátili velmi unavení, ale zároveň obohacení společenstvím, novými zážitky a zkušenostmi.

Připravila Vladimíra Štelclová

V hodině náboženství jsem položila dětem otázku: „Proč jsou vaši rodiče spolu? Proč se nerozvedli?“

„Kvůli hypotéce.“

„Co myslíte, proč se vůbec brali?“

„Aby si hypotéku mohli pořádit.“

O rok později jsem tuto otázku nesměle položila stejné starým dětem v jiné třídě. Několik dětí hned vykřiklo: „Protože se mají rádi!“

Náramně se mně ulevilo, děti vědí o vzájemné lásce rodičů.

Pout' do Skaličů ke kapličky Panny Marie Hostýnské

Tak, jak bývá již dlouholetým dobrým zvykem, i letos jsme se v pondělí 1. června 2015 zúčastnili mše svaté u kapličky ve Stanovnici - Skaličích. Zahájili jsme ji ve čtyři hodiny odpoledne modlitbou litaní k Panně Marii a po nich následovalo slavení Eucharistie, kterou celebroidl P. Marek Poláček. Do doprovodu mše svaté byla zapojena

dechovka, která přispěla k důstojnému slavení mše sv. Po mši následovalo pestré agapé, o které se postarali dobrodinci z Karolinky v čele s paní Sučikovou. Setkalo se zde dost poutníků, takže po mši bylo mnoho času se setkat se známými a povykládat si. Povzbuzením pro všechny byla přítomnost starších a hůře se pohybujících poutníků, kteří se ještě před začátkem bohoslužby modlili růženec, a tak svojí modlitbou a přítomností přiložili ruku k dílu, abychom jako jedna velká rodina byli účastní modlitby a lámání chleba.

Br. Tomáš Baleja, SVD

A. (5 let):

„Babičko, ty se netešíš do nebe?“

Babička: „Těším!“

A.: „A proč teda jíš každý den ty léky?“

►► Nebojme se utrpení, námahy a úsilí, protože z nich vyrůstá spása, požehnání a milost.

S čím větší trpělivostí a důvěrou vezmete vše na sebe, tím více štěstí a požehnání za to dostanete. ◀◀

ZPRÁVY Z CHARITY

Pout' na Svatý Hostýn

V úterý 26. května se uskutečnila již tradiční pout' na Svatý Hostýn pořádaná Charitou Svaté rodiny Nový Hrozenkov pro širokou veřejnost, zvláště však pro lidi s menší pohyblivostí. Počasí nám mnoho nepřálo, ale i přes deštivé ráno se nás sešlo mnoho, téměř jsme tak naplnili dva autobusy.

Krátce po našem příjezdu jsme navštívili mši svatou v bazilice Nanebevzetí Panny Marie. Páter Měsíc k nám promluvil o radosti a radostném přístupu k životu. Tento den, 26. května, totiž církev slaví svátek sv. Filipa Neriho, který bývá také označován jako „veselý svatý“. Narodil se a působil v Itálii v 16. století a prosazoval radost a pozitivní přístup k životu, který ho naučila jeho nevlastní maminka. Jak sám hlásal: „Veselý duch dobývá snadněji křesťanské dokonalosti než duch zádušný“. Pokračuj, synu, v tom svém

veselí, protože to je nejlepší cesta k dokonalosti.“

Po mši svaté déšť ustal a my se tak mohli krátce projít v okolí baziliky, nakoupit maličkosti pro své blízké, či si s sebou vzít domů vodu.

Doufáme, že se příští rok sejdem v podobně hojném počtu, a snad nám i počasí dopřeje výhledy do okolí z tohoto významného mariánského poutního místa.

*Ludmila Heriánová
vedoucí Denního stacionáře
Slunečnice*

K mariánské kapličky do Lušové

Že květen je měsícem lásky, je všeobecně známé. Že je to i měsíc mariánský, tak známé není, ale my na Domečku patříme k Těm, kteří to ví. Protože ještě ke všemu máme rádi tradice, uspořádali jsme, jako každý rok, výlet do Lušové, ke kapličky Panny Marie.

Uvěřili jsme předpovědi počasí a 19. května kolem 10. hodiny mohli „Lušovjané“ vidět kolonu 12 vozíků, která míří ke kapličce. Tam jsme si zazpívali mariánské písničky, které mají všichni naši obyvatelé moc rádi a měli krátkou májovou pobožnost.

Aby se tohoto výletu mohli zúčastnit všichni obyvatelé z halenkovského i hrozenkovského domečku, kteří chtěli, museli se do role „koníků“ zapojit téměř všichni pracovníci ze směny, další, kteří přišli mimo svoji službu, ale i tak nás bylo málo. Jsme proto moc rádi, že nám přišla pomoci jako dobrovolnice paní Emilka Haferníková. Je její zásluhou, že některý z našich „staříčků“ nemusel tenhle krásný den strávit doma.

Výlet se moc vydařil, počasí bylo krásné a my jsme si opět uvědomili, že bez „dobrých duší“, jak našim dobrovolníkům říkáme, se prostě neobejdeme.

*Marie Surá
vedoucí pobytových služeb*

Bohoslovec Juraj, SVD na pastorační praxi

Jmenuji se Juraj Begany, do Společnosti Božího Slova jsem vstoupil 8. září 2011. Avšak této skutečnosti předcházelo mé narození rodičům Blaženě a Jaroslavovi, a to jako vánoční dáreček pro mého bratra a všechny blízké dne 24. prosince 1989. Pocházím z krásného záhořáckého městečka blízko českých hranic, ze Senice. Maminka pochází z Rovenska, které je blízko Senice a můj tatínek pochází z Ostravy.

Po ukončení školkové docházky mne rodiče přihlásili na 3. základní školu v Senici, po jejím ukončení jsem se přihlásil na Církevní gymnázium sv. Jana Bosca v Šaštíně-Strážoch. I zde jako ve školce, či na základní škole jsem ukončil své působení úspěšně. V době středoškolských studií jsem začal uvažovat nad svým povoláním a toto hledání jsem začal uskutečňovat mezi seleziány Dona Bosca. Avšak, jak můžeme vidět, Pán mne povolal do jiné řeholní společnosti a já jsem dnes verbistou.

Ve volném čase se rád věnuji mnoha aktivitám. Jednou z nich je čtení knih, malba či kresba. Avšak rád se věnuji i složitější činnosti, jako je

tvorba mozaikového umění, či vyšívání. Rád si sednu na kolo, ale v tomto studentském období jsem tuto aktivitu nerealizoval. V neposlední řadě rád spím a jím. Co se týká spánku, rád spím dlouho a nerušeně. Jím skoro vše. Nemám rád produkty z brynze, skopového masa a zelné buchty. Rád si pochutnám na kuřátku s ryží. Mezi mé nejoblíbenější zákusky patří „penová torta“, ale i jiné druhy sladkostí.

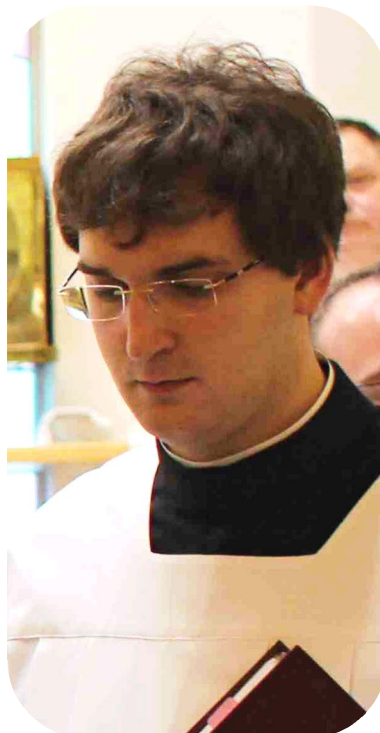
Před pár dny jsem ukončil první stupeň vysokoškolského studia a v tomto roce se mi podařilo získat stupeň bakalář. Jak jsem vzpomenul výše, rád se věnuji čtení a to se projevilo i v mé bakalářské práci. Rozhodl jsem se zmapovat naši řeholní společnost co se týče do

rozměru bratrů – laiků, kteří nejsou kněžími. Oni v samotných počátcích Společnosti nestáli, ale pro vznik Společnosti a pro její rozvoj jsou velmi důležití. Kvůli neexistenci ucelené studie jsem se rozhodl těmto důležitým osobnostem věnovat pár stran textu, ale i modlitby.

Během mého pastoračního působení u vás (u nás), bych vás chtěl poznávat, být citlivější na Boží hlas a více vnímat momenty, do kterých mne Pán zve. Rád se s každým z vás setkám a jestli budu umět i pomůžu. Těším se na každé setkání s vámi, které začne již zanedlouho, a to v den svátku založení naší Společnosti

Božího Slova 8. září 2015.

Br. Juraj, SVD

Krása ženy

Jeskyňka z pískovcových kamenů, uzavřená robustnou mříží, přizdobená několika umělými růžemi. A v ní - socha ženy v dlouhém plášti s růžencem omotaným okolo rukou. Barva její tváře jebledá, téměř sněhobílá, nos maličký, oči modré.

Něco takového najdete u každého kostela v Bulawayu a ani ten náš není výjimkou. Každý večer se při jeskyňce ochotně scházejí staří i mladí na modlitbu růžence.

Možná jste někdy viděli africké zobrazení Panny Marie. Černá pleť, široký nos, plné rty, tradiční pestrobarevný oděv... Nádhera africké ženy přetavená uměním do obrazu Nebeské Matky. Aby dokázala svoji mateřskou lásku a ukázala ženám každého kmene na zemi skutečnou krásu, o kterou se mají snažit, Panna Maria se stává jednou z nich.

Skrze zjevení, skrze modlitby i skrze umění, se dává vždy lidem poznat tak, aby ji mohli přijat jako svoji matku. A jako správná misionářka, zkouší to i zde, v jižní Africe. Ale nemá to lehké.

Ženy i dívky v Zimbabwe jsou

opravdu přirozeně krásné. Jenže chtějí být ještě krásnější. Většina dívek má velmi krátké vlasy, protože na školách jsou dlouhé zakázané. Je to praktické kvůli nedostatku vody - na umytí hlavy tak stačí jeden litr vody. Proto jsou zde paruky a přičesky úplnou samozřejmostí.

Černá je nádherná, tak se to u nás říká. Navzdory tomu se přípravky na zesvětlení pleti prodávají na každém rohu. A i když nadváha je zde v městě běžným jevem, žádná žena si nestěžuje, že je tlustá. Spíš naopak. Vždyť čím oplácenější, tím hezčí.

Uprostřed toho všeho snažení o umělou bílou oplácanou krásu, jen málokdo ocení přirozenou krásu zdravé africké ženy. A tak i Pannu Marii obdivují jako bílou Evropskou paní. Vytvořit si s ní blízký vztah a těšit se z její mateřské lásky, je proto pro ně velmi těžké. My misionáři společně s naší milovanou Matkou tady máme ještě mnoho práce...

*P. Kamil Kočan, SVD
Misionář v Zimbabwe*

Svátost biřmování v naší farnosti

První svátost v životě křesťana je svátost křtu. V ní se dítě nebo dospělý člověk stává Božím dítětem a je obmytý od dědičného hříchu, nebo v případě dospělého člověka od všech svých hříchů. Při této svátosti rodiče za své dítě slibují, že své dítě vychovají tak, aby se naučilo Boha poznávat i milovat. Jelikož je u nás zvykem křtít malé děti, tak dítě v tomto momentu neumí vyjádřit svůj souhlas s tímto rozhodnutím rodičů. V dospělosti proto přijímáme svátost biřmování. Je to rozhodnutí už dospělých lidí k tomu, že opravdu chtějí žít svůj život podle Ježíšových požadavků. K tomuto rozhodnutí žít podle Evangelia dostávají i pomoc v podobě přijetí Duchu Svatého a jeho darů moudrosti, rozumu, rady, síly, zbožnosti, bázně před Pánem a poznání.

Zároveň v této svátosti si člověk

vybírání nové jméno. Toto jméno znamená, že si mezi svatými vybereme některého svatého, který nám je svým způsobem následování Ježíše blízký. Jsem rád, že jsme se po 4 letech s našimi mladými i dospělými odvážně pustili do této další přípravy poznání Boha i křesťanského života a v našich skupinách, kde nás bylo kolem 40 všichni v přípravě vydrželi až do konce. Věřím, že po přijetí této svátosti budou naši mladí i dospělí pravdivě i odvážně žít toto své rozhodnutí. Modleme se proto za ně, ať Pán otevírá jejich srdce, aby tuto svátost křesťanské dospělosti přijali pravdivě a s vírou. Svátost biřmování je u nás naplánovaná ve farním kostele na 20. září 2015 a mše svatá v tuto slavnostní neděli bude v 10.00 hod.

P. Marek Poláček, SVD

Svátost křtu přijali a novými farníky se stali

15. března

Samuel Doležel, Barbora Jochcová, Nikola Gášková a Natálie Čížová

4. dubna

Petr David a Radek Plánka
křest dospělých

19. dubna

Laura Mollová, Zdeňka Vrahovská, Nikola Koňářková a Lilien Mazzoni

24. dubna

Jakub Szilagyi, Lukáš Jochec, Matouš Vrážel a Klára Minarčíková

31. května

Ivana Martišková

Svátost manželství uzavřeli

25. dubna

Štěpán Maliňák a Jitka Haferníková

Do věčnosti nás předešli

v měsíci březnu

Emilie Plánková (1936),
roz. Zettelmanová z Karolinky
Božena Kopecká (1937), roz. Příhodová
z Nového Hrozenkova
Petr Čech (1949) z Velkých Karlovic
Anna Hartingerová (1932), roz. Švecová
z Karolinky

v měsíci dubnu

Karel Orság (1926) z N. Hrozenkova
Anna Provázková (1925),
roz. Ondrušová z Nového Hrozenkova
Vladimír Koláček (1946) z Karolinky
Josef Vašek (1944) z N. Hrozenkova

v měsíci květnu

Marie Koňářková (1942),
roz. Provázková z Nového Hrozenkova
Jan Randuch (1957) z N. Hrozenkova
Yveta Šarmanová (1967),
roz. Kirchnerová z Karolinky
Petr Haferník (1920) z N. Hrozenkova
Bohumila Pauspertlová (1928),
roz. Zajičková z Nového Hrozenkova
Štěpán Orság (1931) z N. Hrozenkova
Antonie Orságová (1931), roz. Kretová
z Karolinky

v měsíci červnu

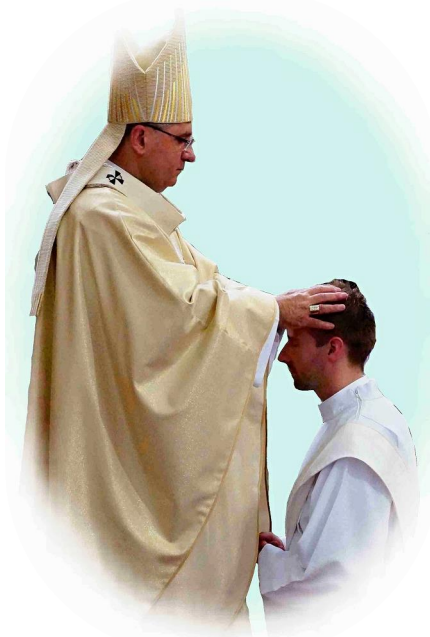
Blahoslava Orságová (1932),
roz. Valigurová z Karolinky
Karel Leskovjan (1934) z N. Hrozenkova
Oldřich Boháč (71 let) z N. Hrozenkova
Ludvík Helis (62 let) z N. Hrozenkova
Marta Orságová (90 let) z N. Hrozenkova

Kněžské svěcení

V sobotu 13. června 2015 bylo v Domu sv. Alžběty v Košicích vysvěceno 7 jáhnů na kněze. 5 z nich byli diecézní seminaristé z košické arcidiecéze a 2 jáhni – členové Společnosti Božího Slova (verbisté), a to spolubratři Br. Tomáš Gerboc, SVD, bývalý pastorační asistent v Novém Hrozenkově a Stanislav Orečný, SVD. Jejich světitel byl Mons. Bernard Bober, košický arcibiskup, metropolita. Se mnou byla na této slavnosti přítomna i skupina 5 mladých z naší farnosti. Po skončení mše svaté jsme dostali novokněžské požehnání a bylo připraveno pohoštění, kde jsme zároveň měli možnost prohodit pár slov s novoknězi a známými. Během celé bohoslužby se nesla hluboká slavnostní atmosféra, která trvala ještě i po skončení slavnosti. I když cesta na tuto slavnost byla velice dlouhá, tak jsme se vrátili plni hlubokých zážitků nejen ze slavnosti, ale i z prohlídky města Košice.

P. Tomáš Gerboc, SVD bude v naší farnosti sloužit primiční mši svatou na slavnost sv. Jana Křtitele patrona naší farnosti ve středu 24. června 2015. V Karolince bude mše sv. v 16 hodin a v Novém Hrozenkově v 18 hodin. Všichni jste srdečně zváni.

Br. Tomáš Baleja, SVD

Setkání lidí dobré vůle

V letošním roce slavnost svatých Cyrila a Metoděje připadla na neděli 5. července. Již podeváté setkáme na hřebeni Javorníků při slavení Eucharistie. Za doprovodu dechové hudby vyrazí procesí od chaty Kohútka v 12.30 hod k dřevěnému kříži, kde bude ve 13 hodin sloužena mše sv. Po skončení bude od 14.30 hodin u chaty Kohútka probíhat folklórní program.

Mše svaté v období letních prázdnin

Nedělní mše svaté pro děti v N. Hrozenkově v 11 hodin v době letních prázdnin nebudou slouženy a obnoveny pak budou v září od neděle 6. září. Během letních prázdnin budou mše sv. slouženy dle následujícího rozpisu:

Karolinka - pondělí a čtvrtek

Nový Hrozenkov - středa a sobota

Velké Karlovice - úterý a pátek.

V neděli budou mše svaté slouženy jako obvykle. Sledujte prosím aktuální pořad bohoslužeb na vývěskách či webových stránkách naší farnosti.

Poutní slavnosti

Poutní slavnost ve filiálním kostele Panny Marie Karmelské v Karolince budeme slavit v neděli 19. července (mše svaté v 7.30 hod a v 11.00 hod).

Letos připadne poutní slavnost v kostele Panny Marie Sněžné ve Velkých Karlovicích na neděli 9. srpna.

Příprava snoubenců

V tomto kalendářním roce byla možnost již v pěti termínech se zúčastnit přípravy snoubenců před přijetím svátosti manželství. Poslední možnost přípravy v tomto roce je o víkend 5. – 6. září 2015.

Svatováclavské slavnosti

V sobotu 26. září 2015 se bude konat již V. ročník festivalu duchovní hudby Svatováclavské slavnosti. Ve farním kostele v Novém Hrozenkově proběhne pásmo koncertů. Letos se nám představí Collegium Gregorianum ze Svitav, Tristianus z Trstenej, Sonet ze Vsetína a další. Zahájení slavnosti bude tradičně bohoslužbou v 17 hodin.

Farní pout'

Připomínám, že termín farní pouti byl posunut na poslední víkend prázdnin od pátku 28. srpna do neděle 30. srpna 2015. Navštívíme slovenská města, ve kterých jsme zatím společně nebyli, a to jsou Košice, Levoča společně s Mariánskou horou, poutní místo Litmanová. Ubytování a snídaně s večerí jsou zajištěny v Košicích. Podrobný program a informace naleznete na plakátcích. Věřím, že i v tomto roce nalezeme odvahu vstoupit společně nejen do autobusů a cestovat, ale i prožít společně chvíle, na které myslím rádi vzpomínáme.

Misijní jarmark

Dluh za opravy farního kostela nám klesá, z čehož mám radost. V tomto roce však ještě budeme muset zainvestovat do restaurování obrazu sv. Prokopa, který je od začátku roku v restaurátorské dílně, a tak myslím, že ještě jednou - naposled budeme potřebovat pomoci. Zatím nedovedu jmenovat, ani kam pojedeme, ani kdy, ale bude to opět někdy na podzim, v říjnu či listopadu. Chci vás proto již nyní povzbudit k tomu, pokud budete mít trochu času a možností, připravit něco na jarmark. Myslím, že víte, že vloni jsme se vrátili s prázdnými auty, tak pokud chcete, můžete již postupně připravovat věci k prodeji, ať už uplacením různých věcí, nebo ručními výrobky, které jste vždy připravili velmi krásně. Píši to předem, abychom měli dostatek času se připravit a věřím, že snad bychom mohli mít do konce roku dluh již splacen.

Připomínám, že předposlední neděle v srpnu (23. srpna 2015) bude výroční slavnost posvěcení kostela. Letos to budou dva roky od posvěcení.

Každý kostel má v roce dva svátky. Je to jednak pout', a pak právě výročí posvěcení, které bychom měli prožívat se stejnou radostí. Tak věřím, že se i tuto neděle sejdeme poděkovat za všechny dary a milosti, které nám Pán za tyto roky prokázal.

*P. Marek Poláček, SVD
správce farnosti Nový Hrozenkov*